

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. K.**
st. příslušnost X
trvale bytem X
t. č. pobytem: X

zastoupen **Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem**
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 8. 2020, č. j. CPR-42719-2/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2020, č. j. CPR-42719-2/ČJ-2019-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 29. 10. 2019, č. j. KRPB-237915-29/ČJ-2019-060026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Změna spočívala v tom, že žalobci byla zkrácena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to na dobu 10 měsíců. Současně došlo k upřesnění, podle kterého se doba k vycestování stanovuje z území Evropské unie, přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na dané území, se počítá od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Při kontrole provedené dne 27. 10. 2019 ve 20:30 hod. na ulici Rosická 1 v Brně (Dolní nádraží) policisty Odboru cizinecké policie, byl kontrolován žalobce, který na výzvu předložil jako doklad totožnosti cestovní pas Kazachstánu č. X, ve kterém se nenacházelo žádné platné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky, což bylo následně ověřeno také lustrací žalobce v cizineckém informačním systému.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále uvedla, že přistoupila podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ke změně prvostupňového rozhodnutí zkrácením doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Důvodem byla skutečnost, že žalobci nelze podle žalované klást k tíži, že mu příslušným orgánem veřejné moci nebyl v důsledku zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu udělen výjezdní příkaz. Zjištěnou dobu neoprávněného pobytu je proto nutné korigovat a současně reflektovat při rozhodování o správním vyhoštění a stanovení doby trvání souvisejících omezení.
5. K tomu žalovaná doplnila, že za účelem dodržení zákonných podmínek dále přistoupila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí, a to upřesněním podmínek pro vycestování žalobce a stanovení počátku běhu doby, po kterou mu nelze umožnit vstup

na území členských států Evropské unie. Nejednalo se však změny, které by měly za následek ztrátu možnosti podat odvolání.

6. K odvolacím námitkám žalovaná předně uvedla, že z protokolu o výsledku účastníka řízení a odvolání vyplývá, že žalobce byl v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty a souvisejícím soudním řízení zastoupen zmocněncem (advokátem). Jednáním zmocněnce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Stejně tak většina písemností je ze strany orgánů veřejné moci doručována pouze zmocněnci, nikoliv účastníkovi řízení. Pro samotné vedení řízení pak není podle žalované podstatné, zda se účastník řízení o jednotlivých úkonech a rozhodnutí v řízení dozví či nikoliv, neboť se jedná o záležitost vztahu mezi účastníkem řízení a jeho zmocněncem. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že žalobce se o průběh správního řízení ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu dostatečně nezajímal.
7. Žalovaná dále uvedla, že žalobce věděl, že v jakém stavu je výše uvedené správní řízení, resp. že se nevyvíjí v jeho prospěch, neboť z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobci bylo poslední vízum k pobytu nad 90 dnů vylepeno dne 13. 1. 2019 s platností do 12. 4. 2019, přičemž bylo z důvodu nabytí právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-112210-4/SO-2018 (dále jen „rozhodnutí Komise“), zneplatněno ke dni 25. 2. 2019. Pokud by žalobce o vydání rozhodnutí Komise nevěděl, dostavil by stejně jako v minulosti k příslušnému odboru azylové a migrační politiky, a to nejpozději dne 12. 4. 2019, kdy by jinak platnost jeho posledního víza skončila.
8. Kromě toho žalovaná doplnila, že žalobce byl podle svého tvrzení o průběhu správního řízení ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu informován, neboť vypověděl, že podal prostřednictvím zmocněnce odvolání a následně žalobu ve správním soudnictví. V této souvislosti žalovaná zdůraznila, že žaloba proti rozhodnutí Komise nemá ze zákona odkladný účinek, přičemž o jeho přiznání nebylo požádáno, jak vyplývá z informačního systému policie. Podle názoru žalované lze po žalobci s ohledem na jeho pobytovou minulost spravedlivě požadovat, aby se aktivně zajímal o to, zda potřebným oprávněním k pobytu disponuje či nikoliv. V tomto směru není podstatné, zda byla nečinnost žalobce způsobena nedostatečnou komunikací se zmocněncem.
9. Žalovaná dále uvedla, že v daném případě bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, protože nebyly splněny zákonné podmínky od upuštění od uložení správního vyhoštění a případného využití institutu stanovení povinnosti k opuštění území. Žalobce neuvedl žádné důvody, ze kterých by bylo zřejmé, že uložení správního vyhoštění bude mít za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
10. Pokud se jedná o nevystavení výjezdního příkazu, žalovaná připomněla, že neoprávněný pobyt žalobce trval ode dne následujícího po nabytí právní moci rozhodnutí Komise až do provedení pobytové kontroly (spojeného se zneplatněním vízového štítku), tedy od 26. 2. 2019 do 27. 10. 2019. Žalovaná navíc absenci výjezdního příkazu zohlednila, když dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky zkrátila z doby 1 roku na 10 měsíců. Je totiž běžnou praxí, že výjezdní příkazy jsou z vážných důvodů vydávány až na dobu 60 dnů. Nelze však opomenout, že neoprávněný pobyt žalobce by přesto trval několik měsíců.

III. Žaloba

11. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná dostatečně nevypořádala námitku, kterou poukázal na skutečnost, že jeho pobyt na českém území nebyl řádně ukončen vydáním výjezdního příkazu podle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, odkdy lze při zohlednění individuálních okolností případu považovat jeho pobyt na českém území za neoprávněný.
12. Za jediný přípustný způsob žalobce považuje vydání výjezdního příkazu příslušných orgánem veřejné moci, a to za jeho osobní účasti, jak předvídají dotčená ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu. Žalovaná ovšem na tyto argumenty uvedené v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec nereagovala.
13. Přestože žalobce nespochybňuje, že nevydání výjezdního příkazu není pochybením žalované či prvostupňového správního orgánu, nebyl z jejich strany dostatečně zjištěn skutkový stav věci, pokud nebylo k této okolnosti při posuzování počátku a trvání doby neoprávněného pobytu přihlédnuto. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění má do života žalobce významné dopady, protože mu fakticky znemožňuje pokračovat v pobytu na území České republiky, kde chtěl v budoucnu dále studovat či pracovat.
14. Kromě toho správní orgány podle žalobce dostatečně nezjistily podmínky v zemi jeho původu, a to především s ohledem na politickou situaci související s řešením pandemie nového typu koronaviru (Covid-19). Podle názoru žalobce je v současné době vycestování do domovské země velmi rizikové, a to z důvodu toho, že je tam vysoký počet nakažených, zdravotnictví je přetížené a dochází k polarizaci společnosti. Jedná se o novou a obecně známou skutečnost, ke které mělo být přihlédnuto.
15. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost k náhradě nákladů souvisejících s podáním žaloby a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

16. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť byly ve správním řízení zjištěny rozhodné skutečnosti a doloženy podklady svědčící o tom, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem, a to při respektování požadavku na přezkoumatelnost rozhodnutí a přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života cizince.
17. Kromě toho žalovaná zdůraznila, že délka uloženého správního vyhoštění byla s ohledem na okolnosti případu (nevydání výjezdního příkazu) nově stanovena na dobu 10 měsíců. Proto žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam o provedené policejní kontrole, výsledky lustrace žalobce v Cizineckém informačním systému (zachycena pobytová

minulost žalobce) a detaily žádosti o pobyt (zaměstnaneckou kartu) ze dne 26. 7. 2016 a vízového štítku vydaného dne 8. 1. 2019 a protokol o provedení důkazu kopií cestovního pasu žalobce č. N12190082, v němž není vyznačeno žádné vízum. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, a to oznámením ze dne 28. 10. 2019.

19. Následně byl do správního spisu založen protokol o výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 28. 10. 2019, do kterého mimo jiné vypověděl, že do České republiky poprvé přicestoval v roce 2012 za účelem studia na vysoké škole. Přestože postupně studoval ve více oborech, žádné studium řádně neukončil. V roce 2016 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, která byla zamítnuta. Prostřednictvím svého zmocněnce (advokáta Mgr. Radima Strnada – dále jen „zástupce“) proto žalobce podal proti danému rozhodnutí odvolání a posléze proti rozhodnutí Komise žalobu ve správním soudnictví (řízení ve věci pod sp. zn. 62 A 46/2019). Podle žalobce nebylo dané soudní řízení doposud skončeno, pročez je na základě podání žaloby stále oprávněn k pobytu.
20. K dotazu prvostupňového správního orgánu žalobce dále doplnil, že se svým zástupcem je telefonicky v kontaktu jednou za dva nebo tři měsíce. Během měsíce července se měl žalobce osobně informovat na stav soudního řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí Komise na Krajském soudu v Brně, přičemž mu mělo být sděleno, že má průběh řízení sledovat na internetu. O žalobě nebylo podle tvrzení žalobce doposud rozhodnuto.
21. Současně žalobce uvedl, že spolu se žalobou byl jeho zástupcem podán návrh na přiznání odkladného účinku, aby žalobce mohl na českém území pobývat oprávněně. Jiným oprávněním k pobytu na území členských států Evropské unie žalobce nedisponuje. Ve vycestování zpět do vlasti mu nebrání žádná překážka.
22. Ve správním spisu se dále nachází potvrzení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2019 o tom, že proti rozhodnutí Komise byla podána žaloba, o které nebylo doposud rozhodnuto. Kromě toho byla do správního spisu založena Informace OAMP - Kazachstán- Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 27. 6. 2019 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 10. 2019, ev. č. ZS50736 (dále jen „závazné stanovisko“), podle kterého je vycestování žalobce do Kazachstánu možné.
23. Následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Den po jeho vydání poté prvostupňový správní orgán obdržel přípis Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2019, ve kterém bylo na dotaz ohledně stavu řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise upřesněno, že ve věci nebyl podán návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.
24. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolal. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se spisovým materiálem žalovanému, které vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Žaloba **není důvodná**.
28. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
29. Podle ust. § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona platí, že: „*Výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie^{1b)}, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu^{3a)}.*“
30. Podle ust. § 50 odst. 3 věty první téhož zákona dále platí: „*Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*“
31. V ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona je poté stanoveno, že: „*Není-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*“
32. V nyní projednávané věci není sporné, že žalobce podal za účelem další legalizace svého pobytu na území České republiky žádost o zaměstnaneckou kartu, která byla rozhodnutím Ministerstva vnitra zamítnuta, což bylo následně výše uvedených rozhodnutím Komise potvrzeno. Přestože žalobce podal proti rozhodnutí Komise prostřednictvím zástupce (advokáta) žalobu ve správním soudnictví (řízení vedené pod sp. zn. 62 A 46/2019), ta nemá ze zákona odkladný účinek a o jeho přiznání soudem nebylo požádáno, jak vyplývá ze sdělení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2019, které je ve správním spisu založeno. Obsah tohoto sdělení koresponduje se záznamy vnitřní spisové služby zdejšího soudu. Ve věci samé byl vydán zdejším soudem rozsudek ze dne 7. 5. 2020, č.j. 62 A 46/2019-36, jímž byla žaloba zamítnuta.
33. Žalobce ostatně v žalobě proti napadenému rozhodnutí na rozdíl od výsledku před prvostupňovým správním orgánem již neargumentoval tím, že podání samotné žaloby proti rozhodnutí Komise zakládá jeho oprávnění k pobytu na území do doby, než bude soudem ve věci pravomocně rozhodnuto. Naopak žalobce namítal, že jeho pobyt nelze považovat za neoprávněný, pokud nedošlo ze strany kompetentního orgánu *ex officio* k vydání výjezdního příkazu, což mohl důvodně očekávat.
34. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, a to ve vztahu ke stanovení počátku a délky trvání

neoprávněného pobytu. Stejně tak podle žalobce nebylo dostatečně reagováno na námitky, které byly v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění uplatněny.

35. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že nevystavení výjezdního příkazu ze strany Ministerstva vnitra poté, co byla jeho žádost o zaměstnaneckou kartu pravomocně zamítnuta, nepochybně představuje pochybení příslušného správního orgánu, v důsledku něhož může být u cizince za běžných okolností vyvolán dojem, že jeho pobyt na území je stále, byť dočasně oprávněný, přestože jeho oprávnění k pobytu formálně zaniklo.
36. Jinými slovy, cizinec může bezprostředně po pravomocném zamítnutí své žádosti v dobré víře očekávat vystavení výjezdního příkazu, který podle dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců zakládá oprávnění k přechodnému pobytu na území, a to po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 288/2017-22; odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Ke stejnému závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2019, č. j. 4 Azs 167/2019 – 41, ve kterém uvedl, že: „*Stěžovatel mohl na základě výslovného znění zákona očekávat, že mu bude v návaznosti na pravomocné ukončení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu vydán výjezdní příkaz, který konkrétně stanoví lhůtu k vycestování. Z obsahu správního spisu, který zahrnuje také kopii pasu stěžovatele, je však zřejmé, že výjezdní příkaz stěžovateli vydán nebyl. Stěžovatel přitom neměl povinnost se sám vydání výjezdního příkazu domáhat, jelikož jeho vydání je povinností správního orgánu. Pokud příslušný správní orgán stěžovateli výjezdní příkaz nevystavil, postupoval v rozporu se zákonem. Ačkoliv formálně vzato byl v případě stěžovatele naplněn důvod správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt na území České republiky), je třeba přiblížit k tomu, že neoprávněnost pobytu cizince na území České republiky nastala v důsledku nezákonného postupu správního orgánu. Při absenci jiných okolností svědčících v neprospěch cizince je takto vzniklý neoprávněný pobyt cizince na území České republiky třeba hodnotit v řízení o správním vyhoštění obecně velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění.*“
38. Krajský soud k tomu ovšem dodává, že ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu se jednalo o specifické skutkové okolnosti, protože neoprávněný pobyt cizince na území trval přibližně dva měsíce (16. 6. 2017 – 28. 8. 2017), což je doba, která v zásadě koresponduje s maximální dobou 60 dnů, na kterou je vystavován výjezdní příkaz podle ust. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
39. V nyní projednávané věci naopak došlo k tomu, že žalobce po pravomocném zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu pobýval na území až do okamžiku provedení pobytové kontroly, což je doba v délce více jak 8 měsíců. Oproti svému tvrzení při výslechu krajský soud zjistil, že v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 62 A 46/2019 žalobce nepožádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o zásadní okolnost, která má nepochybně vliv na to, že žalobce nemohl být stále v důvodném očekávání toho, že mu bude výjezdní příkaz vystaven. K tomu je vhodné doplnit, že vylepené vízum žalobce k pobytu nad 90 dnů by bez ohledu na jeho zneplatnění kvůli nabytí právní moci rozhodnutí Komise pozbylo

platnosti uplynutím stanovené doby dne 12. 4. 2019 (viz výsledky lustrace žalobce v cizineckém informačním systému). S ohledem na pobytovou minulost žalobce lze proto očekávat, že by se k příslušnému orgánu veřejné moci dostavil, pakliže by měl za to, že mu má být oprávnění k pobytu opětovně vyznačeno.

40. Přestože tedy krajský soud nerozporuje pochybení Ministerstva vnitra (OAMP) spočívající k nevystavení výjezdního příkazu, nejednalo se v nyní projednávané věci o jedinou rozhodnou okolnost, která měla za následek, že žalobce na území pobýval déle než půl roku neoprávněně.
41. Ke stejnému závěru ostatně dospěl také žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém poukázal nejen na nesprávný postup Ministerstva vnitra (OAMP) v souvisejícím řízení, ale dané pochybení rovněž zohlednil při úvahách o naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
42. Konkrétně žalovaný výslovně argumentoval jak pobytovou minulostí žalobce a jeho zastoupením advokátem (profesionálem) v řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, tak dobou neoprávněného pobytu na území, do které byla maximální doba jinak stanovená ve výjezdním štítku (60 dnů) zohledněna. Uvedené skutečnosti pak žalovaný promítnul rovněž ve stanovení doby správního vyhoštění, která byla místo 1 roku v prvostupňovém rozhodnutí nově stanovena v délce 10 měsíců, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí. Podle názoru krajského soudu nelze uvedený postup považovat za nesprávný či nepřezkoumatelný.
43. Pokud se jedná o až v žalobě namítanou nepřiměřenost dopadů správního vyhoštění ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na vliv pandemie nového typu koronaviru způsobujícího nemoc Covid-19 na politickou a společenskou situaci v Kazachstánu, krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje.
44. Je třeba poukázat na skutečnost, že pandemická situace není v současné době zcela příznivá rovněž v řadě evropských států, včetně České republiky. Žalobce pak nelze podle jeho osobního profilu a výpovědi ve správním řízení považovat za osobu, která by patřila podle obecně známých skutečností do rizikové skupiny pacientů (např. vysoký věk či snížení obranyschopnosti organismu vlivem závažného či chronického onemocnění apod.). Podle veřejně dostupných informací navíc Kazachstán nepatří v současné době mezi státy, které jsou z hlediska denních přírůstků nakažených nejvíce zasaženy (<https://www.worldometers.info/coronavirus/country/kazakhstan/>).

VIII. Závěr a náklady řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů

řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. října 2020

v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

